

פרנסה משמיים

(השראה מהספר 'הנני בידך' של הר' יעקב ישראל פוזן)

הכל נברא בשביל הביטחון

"עיקר נתינת התורה לישראל הוא כדי ששימו בטחונם בה', לפי שעיקר הכל הוא הביטחון השלם, והוא כלל המצוות". זה מה שכתב הגר"א, הגאון רבי אליהו מוילנא. הוא מסביר לנו שהביטחון זה תכלית ועיקר. למה נתנו לך תורה? בשביל ביטחון. למה נתנו לך מצוות? בשביל ביטחון. תדע שאתה צריך להגיע ליעד הזה לביטחון בה'. בשביל זה נברא הכל. "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ" בשביל מה ברא אלקים שמים וארץ? אומרים חז"ל בשביל התורה, שנקראת בראשית ובשביל ישראל שנקראים בראשית. בשבילם נבראו שמים וארץ ועיקר התורה שניתנה להם זה כדי ששימו בטחונם בה', אז הכל נברא בשביל הביטחון.

למה? כי הביטחון בה' זה הדבק שמדביק אותנו אליו. זה המנוף שמרים אותנו מעל הכל, מעל הבוץ, מעל הבורות, מעל הקוצים ומנקה ומטהר אותנו. מנקה את כל הזבל שבפנים מפנה מקום לאור האלקי. בורא עולם רוצה שנדבק אליו, רוצה לתת לנו את האור שלו, לא יכול אם אנחנו לא נתנים לו מקום. הביטחון מפנה לו את כל המקום.

אם נגיע למידת הביטחון בה' נגיע קודם כל לשלוות הבוטח, מה שרבינו בחיי אומר שהבוטח יש לו שלוות הנפש, מנוחת הנפש, רגיעה. הוא רגוע כי הוא יודע שהוא בידיים טובות. בידיים של אבא אוהב שרק רוצה לעשות לו טוב. ועצם הביטחון שלו מושך לו עוד טובות, כי הכבוד של המלך זה שבטחים בו, ואם בוטחים בו הוא לא יכזיב את האמון שנתנו בו.

פרנסה ובריאות זה נראה לי שני הצירים העיקריים ביותר של האדם. זה לא שזיווגים וילדים ותענוגים וכל שאר הדברים לא תופסים חלק ארי של הזמן והכח שלו, אבל פרנסה או בריאות אם אין יציבות, זה הדבר שהכי מקפיץ והכי קשה לאנשים. זה כמו הקרקע שעליה עומדים, אם היא רועדת אי אפשר כלום. אין שום דבר עד שיש קרקע יציבה, זה הבסיס.

זה הבסיס שלנו פרנסה ובריאות ואם הם לא יציבים, לא בטוחים וכו' אנחנו בבעיה קיומית. אז אם ביטחון בה' זה עיקר הכל, הוא צריך קודם כל להיות מיושם בדברים הכי חשובים והכי קיומיים שלנו. בן אדם שמבין שהפרנסה שלו היא מהשמים הוא ברוע, הוא בשלוות נפש.

חובת ההשתדלות בגלל הקללה

אז אנחנו עושים השתדלות בשביל להשיג אותם. מה לא עושים בשביל פרנסה? אבל צריך לדעת שההשתדלות הזאת לא מעלה ולא מורידה. השתדלות אנחנו עושים כי יש עלינו קללה "בזיעת אפך

תאכל לחם" אנחנו צריכים להזיע בשביל הפרנסה שלנו, צריכים להתייגע. הקללה של ה' בוודאי תתקיים, אבל לא בגלל התייגעות שלנו והזיעה שלנו והכישרון שלנו והחכמה שלנו - לא בגללם מגיעה לנו הפרנסה. לא בזה זה תלוי. הפוך, שלמה המלך אומר "לא לחכמים לחם וגם לא לנבונים עושר", לא יעזור לך כמה תהיה חכם, כמה תהיה נבון לא מזה תהיה לך פרנסה.

הנה, אנחנו מכירים מדען גאון, ברמה שהוא יודע להגיע לפיתוחים של לנצל את הכח של הגלים לאנרגיה חשמלית, את הכח של העלים, של כל דבר. יודע לפתח אנרגיה אינסופית חינוכית שאנחנו יכולים להשתמש בה, תארו לעצמכם חשמל בחינם. אבל אין לו את האמצעים לממן את הפיתוחים הנדרשים לזה. יש לו את החכמה ואת הבינה - אבל כסף לא. אם זה נראה שמישהו הגיע לכסף בזכות הכישרון, תדעו שעל כל בעל כישרון יש עשרות אם לא מאות בעלי כישרון כמוהו, שהם לא התעשרו, לא התפרסמו. למה? אם הכישרון והחכמה הם המביאים את העושר כל מי שיש לו עושר או כישרון צריך להתפסם או להתעשר. אז למה הם לא? תגידו מזל? מה זה מזל? אין כזה דבר מזל. אין משהו שקורה לבד. מה הקב"ה יצא לחופש באותו זמן שזה קרה? הבן אדם הזה וכל מי שהוא קשור אליו הם מחוץ לרשימה? אין כזה דבר סתם.

הכל כתוב

בן אדם עלה? זה כי נרשמה לו גדולה. בראש השנה נגזר עליו שיעלה, לא כי הוא חכם או כישרוני. לא בגלל זה גזרו עליו. הפוך, יכול להיות שנתנו לו כישרון או חכמה או מה שלא יהיה כדי לקיים את הגזירה שנגזרה עליו של עושר. וזה לא רק משהו חד פעמי. נגזר עלי עושר אני אתעשר. בגזירה של עושר נגזר בדיוק באיזה יום ואיזו שעה יתחיל להתרום לו המזל והוא יתעשר. כמו שביסורים או במחלות נגזר בדיוק באיזה יום ואיזה שעה הם יבואו על האדם ומתי יצאו. לכן כתוב "חולאים קשים ונאמנים", מה זה נאמנים? נאמנים לשליחותם. הם נשלחו לאדם בשליחות כלשהי ביום וברגע מדויק לזמן קצוב ומדויק והם נאמנים בדיוק ליום ולשעה ולרגע שנקבע להם. ככה גם בפרנסה קבוע מדויק מתי אדם יתעשר, מתי יתרושש. יום, שעה, רגע - מדויק.

יותר מזה, כל שקל שיגיע לאדם או יצא ממנו, כל שקל נגזר על האדם. שום דבר לא קורה מעצמו, סתם. וההשתדלות של האדם להרבות לו כסף לא תעזור לו. מה שנקבע לו זה מה שהוא יקבל. ואם הוא ירוויח יותר ממה שנקבע לו הוא יאבד אותו בעניין רע. פתאום יהיה לו תיקונים ברכב, טיפולי שיניים, מיסים לעיריה, מיסים למדינה, חוב לבנק, טיפולים לילדים, אלף ואחד דברים שדרכם הכסף יכול לברוח לו מהידיים. זה לא יעזור לו שיגנוב, לא יעזור לו שירמה, הכסף שלא אמור להיות שלו לא יגיע אליו.

לא זוכרת מי זה היה, אולי ה'בן איש חי' שסיפר על אברך אחד, תלמיד חכם עצום שהיה לומד באיזו ישיבה בחו"ל, והיה עובר בדרך מהבית לישיבה דרך ביתה של איזו אלמנה עשירה. היא היתה גרה בבית עם המשרתת שלה, ויום אחד הדלת נשארה בטעות פתוחה. הוא עבר שם, והיצר העביר אותו על דעתו, הוא ראה את הדלת פתוחה, נכנס, וראה בחדר הפנימי את האלמנה ישנה עם המשרתת שלה בחדר ואת ארגזי האוצרות שלה. הוא ניגש לאחד הארגזים והתחיל לטפל בו עד שהוא נפתח, כשהוא נפתח הוא פתאום חשב, רגע מה אני עושה אני הולך לגנוב? לא רק שאסור לגנוב, זה גם לא יעזור לי, כי אם הכסף הזה שייך לי הוא יגיע אלי בהיתר ואם לא, לא יעזור שאני אקח אותו באיסור. עזב את הארגז ויצא.

האלמנה כן התעוררה מהרעש אבל לא הוציאה הגה כי היא פחדה שהגנב יחליט להשתיק אותה לנצח. אבל היא נבהלה מאד והבינה שהיא לא יכולה להשאר לבד, זה לא בטוח לה, היא צריכה להתחתן. היא רצתה להתחתן עם מישהו צדיק, ירא שמייים, שלומד תורה, היא הרי היתה עשירה, פרנסה היא לא היתה צריכה, היא רצתה בעל תלמיד חכם אמיתי. מה היא עשתה? הלכה לישיבה שליד הבית וביקשה מראש הישיבה שיראה לה את הבחור התלמיד חכם הכי גדול שם. באותו זמן מי שנשאר בישיבה היה בדיוק הבחור הזה שנכנס אליה הביתה כשהדלת היתה פתוחה. ראש הישיבה הסתכל עליו ואמר לה "את רואה אותו, הוא המתמיד הכי גדול. תראי כולם הלכו הוא נשאר. אין כמוהו, קחי אותו" מהו להון הם התחתנו והוא אמר לעצמו. אם הייתי גונב את הכסף, הייתי עובר איסור וגם לא הייתי מקבל את כולו, עכשיו שהתגברתי על הניסיון קיבלתי הכל בהיתר.

זה דרך אגב בדיוק מה שיוסף הצדיק אמר בניסיון שלו עם אשת פוטיפר. אשת פוטיפר, זליכה, היתה אחת הנשים היפהפיות, וכיוסף הצדיק הגיע לבית שלהם היא ניסתה לפתות אותו דבר יום ביומו לדבר עבירה. החברות שלה אמרו לה מה קרה לך שאת נראית חולה? מה עובר עלייך? "מה עובר עלי? הבחור הכי יפה בעולם נמצא בבית שלי והוא לא רוצה אותי". הביאה את כולן אליה הביתה ונתנה להם אתרוגים וסכינים וביקשה מהם לקלף את האתרוגים, ותוך כדי כך קראה ליוסף שיבוא לשם ויעשה איזה עבודה. עד שהוא הלך כבר כולן היו פצועות וחתוכות מהאתרוגים שהן ניסו לקלף בלי להסתכל מה הן עושות, כי הן לא יכלו להוריד את העיניים ממנו מרוב שהוא היה יפה.

אז אותה זליכה ראתה בכוכבים שהולך לצאת לה זרע מיוסף, וגם הוא ראה ברוח הקודש שהולך לצאת לו זרע ממנה. אבל הוא אמר, אם צריך לצאת לי זרע ממנה הוא יבוא בהיתר, אני לא יעבור על איסור, והוא לא עבר. עם מי הוא התחתן בסוף? עם אסנת, שהיתה הנכדה של יעקב, ושפוטיפר ואשתו אמצו אותה לבת אצלם בבית. מה שהיה צריך להגיע אליו, הגיע אליו בכל מקרה, רק בהיתר. הוא עמד בניסיון.

זה מה שהחזון איש אומר "כשדופקים מסמר בקיר אפשר להמשיך לדפוק כל זמן שהוא לא מתעקם, ברגע שהוא מתעקם יודעים שצריך להחליף אותו ולקחת חדש. ככה עם פרנסה בן אדם יכול להשתדל בפרנסה עד שהוא בא לידי התעקמות". כשהוא רואה שהוא צריך לעשות דרכים לא טובות, לא ישירות בשביל פרנסה שיפסיק. מה שמגיע לו יגיע לו בהיתר, אם נראה לו שרק באיסור הוא יכול להשיג את זה, זה מעצת היצר, זה הניסיון. ניסיון באמונה ובטחון.

מן מן השמיים

כתוב "ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' מלא העמר ממנו למשמרת לדורותיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר. ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן, והנח אתו לפני ה' למשמרת לדורותיכם".

ליד ארון הקודש הונחה צנצנת מן, זיכרון לכל הדורות איזה לחם אכלו כל ישראל במדבר. למה זה כל כך חשוב? ולמה זה סגולה לפרנסה להגיד את פרשת המן? כתוב בשולחן ערוך (אורח חיים סי' א', ה') "כדי שיאמין שכל מזונותיו באים לו בהשגחה". אתה צריך הוכחה שהפרנסה באה משמים? בוא תראה את המן. ארבעים שנה במדבר ירד לכל ישראל מן בכמות שהיתה מספקת להם לאלפיים שנה. ומה זה המן הזה? מאכל של מלאכים. היה נספג באיברים, לא היה צריך להתפנות, כולו נספג באיברים. וכל טעם שרצו לטעום במן היו טועמים בו. רוצה בשר טלה? בשר טלה. רוצה פריקסה? פריקסה. רוצה שייק אננס עם נגיעות נענע? שייק אננס עם נגיעות נענע. וזה לא רק טעם, אלא גם המרקם. אותו דבר שחשבת עליו גם טעמת את הטעם שלו וגם את המרקם שלו. כל יום התמלא כל המדבר מן אבל בערב מיד היה נמס. היו יורדים נחלים נחלים וכל החיות ששותות ממנו הבשר שלהם

היה לו טעם גן עדן. אבל לשמור ממנו למחר אי אפשר. אין לשמור למחר, אין לשים במקרה, אין לשים בהקפאה. למה? כדי שתקנו את מידת הביטחון. קיבלתם היום? ממי קיבלתם? מהשמיים? מהקב"ה? גם מחר תקבלו מהשמיים, מהקב"ה.

יש סיפור על הבעל שם טוב שהוא היה צריך לצאת פעם לאיזה מסע ולא היה לו כלום להוצאות מסע, אפילו לשלם לעגלון שיסיע אותו לא היה לו, לא לדבר עכשיו על אכסניות לישון, לאכול וכל זה. אז הוא לקח איזה עגלון וסיכם אותו שישלם לו כשיגיעו. בדרך, כשהם עצרו באיזו עיירה, הכירו שם את הבעל שם טוב, ומיד נתנו לו קוויטלאך. אתם יודעות מה זה קוויטלאך? זה פתקים עם השמות שלהם לברכה. אצל הצדיקים זה ידוע שהיה עניין שלם עם קריאת הקוויטלאך, כשהם היו מסתכלים בקוויטל הם היו יודעים הכל על האיש שרשום שם. אז כשהיו נותנים קוויטלאך לצדיק לברכה, היו נותנים לו גם כסף עם זה. אז כשנתנו לו קוויטלאך היה לו כסף לשלם לעגלון וגם לאכסניה וגם לשאר המסע, אז אותו אחד שנסע איתו והיה מאד מודאג מזה שאין לו אף פרוטה למסע - נרגע. רק מה שקרה אחרי זה, זה שהבעש"ט נתן את כל הכסף לאיזו אלמנה אחת שהיתה צריכה את הכסף.

אותו אחד שהיה איתו חשב שקורה לו משהו. עד שסוף סוף היה לו כסף למסע, הוא נותן הכל לאלמנה... הבעל שם טוב הרגיע אותו אמר לו "כל זמן שהקב"ה קיים אין לך מה לדאוג". יש הקב"ה? מה אתם דואגים? היה מן אתמול, היה מן היום, יהיה גם מחר. תהיו באמונה וביטחון באותו אחד שקרע לכם את הים והוציא אתכם ממצרים ומוליך אתכם בתוך שבעת ענני כבוד, עמוד ענן ביום, עמוד אש בלילה, שהוא יספק לכם גם את האוכל שלכם.

אוף, איזה לחץ, למה כל יום המן נמס, תן לשמור, תן רגיעה. לא, להיות בטוח בנסיבות זה לא רגיעה. רגיעה אמיתית יש רק לבוטח בה'. כי אם אני אתן לכם לשמור יותר, תחשבו, אולי זה יתליע, אולי יאבד, אולי לא יספיק לנו, אולי יתייבש. אינסוף דאגות יכולות להכנס להיות לאדם כי המציאות מסובבת כל הזמן כל מיני תקלות ועניינים. שלוות הבוטח זה מי שלומד להתחבר למקור, להתחבר לקב"ה הוא יודע שהכל ממנו. פרנסה ממנו ואילו פונים ונענים. מה היה במן? לא רק שהוא נמס בערב והיה צריך כל יום לתלות עיניים לשמיים ולהתחזק באמונה וביטחון אלא שהקב"ה קצב עומר לגולגולת. יש לך ארבעה ילדים בבית? תקבל בשביל כל אחד עומר ולך ולאשתך. גם אם תאסוף יותר - לא ישאר לך ממנו. כתוב "ויעשו כן בני ישראל וילקטו המרבה והממעט. וימודו בעומר ולא העדיף המרבה והממעט לא החסיר, איש לפי אכלו לקטו" (שמות טז, יז).

מה רש"י מסביר? "יש שלקטו הרבה, ויש שלקטו מעט, וכשבאו לביתם מדדו בעמר איש איש מה שלקטו ומצאו שהמרבה ללקטו לא העדיף על עמר לגלגלת אשר באהלו, והממעט ללקט לא מצא חסר מעמר לגלגלת. וזה נס גדול שנעשה בו". גם אם לקטת הרבה, הגעת לאוהל ראית, "אויש מה זה? איפה כל העומרים שליקטתי? נשאר רק לפי מס' הנפשות שבמשפחה". וגם אם לקטת מעט באת לאוהל וראית "הי, איך זה יכול להיות? לא ליקטתי בשביל כל הששה ילדים שלי איך זה שיש לי בדיוק שמונה עומרים בשביל כולנו?"

למה היה חשוב לעשות את הנס הזה? כי זה לימוד לדורות. תדע לך פרנסה משמים. משמים תקבל כמה שנקצב לגולגולת, לנפש. תעשה יותר השתדלות ותלקט יותר או תעשה פחות השתדלות ותלקט פחות זה לא משנה, כמה שנקצב לך משמים ככה תקבל. עומר לגולגולת. לכן אומרים שכל ילד שנולד "בא כיכרו בידו" (נדה, לא', ע"ב) הלחם שלו בא איתו. אל תעשה חשבונות עכשיו "אין לי מספיק כסף לעוד ילד, אין לי איך להאכיל אותו, איך לשלם לו קולג'... אין לי בשביל חוגים בשבילו וכל זה. זה חשבונות שמים, לא שלך. נולד לך עוד ילד, נפתח לך עוד צינור, יש לו צינור בשמים לפרנסה שלו אתה לא צריך לדאוג.

יש לי חברה שחזרה בתשובה וכשהיא התחזקה ושמה כיסוי ראש היה איזה חשש שזה יפגע לה בפרנסה, אז שאלו אותה את לא דואגת? אז היא עם כזאת אמונה אמרה "אני צריכה לדאוג? שהוא ידאג!" ובאמת מאז לא היה לה דאגת פרנסה, היא חיה טוב, ב"ה, ה' דואג לה לפרנסה בשפע! בלי עין הרע שימשיך ככה.

לא קשור להשתדלות

היה איזה אברך שהיה מקבל איזו מלגה של 1400 ש"ח בחודש בשביל אשתו. בשביל להשיג אותה הוא היה צריך להצהיר כמה דברים לא ממש נכונים וכשהגיע בסוף שנה הזמן לחדש את המלגה ולמלא עוד פעם את הטופס הוא הרגיש לא נוח לחזור על ההצהרות האלו. אז הוא התפלל לבורא עולם ואמר "ריבוננו של עולם אני עדיין לא בדרגת ביטחון של לוותר על המלגה ולהאמין שאתה תתן לי אבל אני מבקש ממך שתחזק אותי בביטחון שכל שקל בא ממך ואני לא צריך להשתדלויות מהסוג הזה". בלב כבד הוא מילא את הטופס ושלח אותו והמלגה אכן נכנסה. והוא היה צריך כל שקל ממנה. לקראת סוף השנה פנו אליו נותני המלגה בטלפון ושאלו אותו אם הוא רוצה לחדש את המלגה, כי השנה הוא לא חידש. אז הוא אמר "מה זאת אומרת לא חידשתי? אני מקבל ממכם" והם התעקשו שלא, הם לא חידשו לו. הוא היה בשוק, בדק את העו"ש וגילה שה-1400 שהוא קיבל כל חודש בכלל לא היה מהם אלא כל פעם הגיע ממקור אחר.

כשהם פנו אליו עוד פעם הוא הבין את המסר, לימדו אותו משמים את עניין הביטחון, שנה שלמה הוא קיבל את הכסף, הוא חשב שזה מהמלגה וזה בכלל היה ממקומות אחרים. לא חסר לקב"ה לא כסף ולא רעיונות איך לגלגל לנו אותו. אם נראה אחרת זה רק עניין של נסיון, מנסים אותנו אם נתנהג בדרך של אמונה וביטחון. כשבני ישראל הגיעו למרה המים היו שם מרים אי אפשר היה לשתות אותם. מה הם יעשו במדבר גברים, נשים, זקנים וטף ובקר ובהמות? בסופו של דבר משה רבנו השליך למים המרים עץ מר ביותר והם נמתקו. קראו למקום הזה מרה, כי המים שם מרים. שאל רבי יחזקאל מקוזמיר למה קראו למקום מרה ולא על שם הנס? משהו על המתיקות שנמתקו?

הוא מסביר יש כזאת צרה, שכל העם במדבר ואין להם מים לשתות כי המים מרים. יכלו לחשוב אולי יש נאת מדבר איפשהו בקרבת מקום, כמו שהיה באילם. אולי אם יחפרו יגיעו למי תהום, אולי ישביעו שר של מים, כל מיני עצות. אבל לחשוב על השליך עץ מר למים, על זה אף אחד לא חשב. ודווקא ככה ה' הושיע את ישראל. ללמד אותנו, שאנחנו לא צריכים לתת לקב"ה עצות איך להמתיק לנו את הגזירות, אנחנו רק צריכים לבקש ולהתפלל על הישועה והקב"ה יביא אותה בדרך שיביא. לכן גם אם נראה לנו שאנחנו בפינה שאין ממנה מוצא, אנחנו לא צריכים להבהל כי אין מעצור לקב"ה להושיע את האדם לא משנה באיזה מצב יהיה.

אתה עושה השתדלות וה' נותן את הברכה. לא ההשתדלות בפרנסה היא שמביאה את הברכה, אלא הברכה באה בתוך ההשתדלות 'בדרך הטבע', אם הניסיון הוא בגדר הטבע, ולא בדרך הטבע אם הניסיון הוא מעל הטבע. כמו שהיה לאברך אחד שסיפר עליו הרב סגל זצ"ל ממנצ'סטר. אברך שהחליט עם אשתו שהוא מקדיש את זמנו ללימוד תורה ופרנסה משמים. ההורים משני הצדדים תמכו בהם וגם ידידים שראו את המסירות נפש שלהם לתורה, ורצו חלק בתורה שלהם, גם היו תומכים בהם מדי פעם. בכל מקרה כשהתרבו הילדים בבית המכרים כבר התחילו להרים גבה. בכל זאת שבע נפשות בבית, זה לא הזמן לדאוג לפרנסה מסודרת? ראו שהם חיים בצמצום רב. אבל הם לא זזו מלימטר, האבא למד תורה והאמא גידלה את הילדים במסירות והמשפחה הלכה והתרחבה הפכו למשפחה בת עשרה ילדים. ואז ההורים התערבו והבהירו לבן שלהם שהוא לא יכול להזניח את המשפחה והוא חייב לדאוג לפרנסה שלהם. רק שהם ראו בדרך חיים הזאת של הלימוד מטרה מקודשת והיו בטוחים שהקב"ה יזמן להם כל צרכיהם. וכך נולדו הילד האחד עשרה והשתים עשרה והשלוש עשרה. אז כבר כמעט פרץ סכסוך משפחתי, רק שכמה ימים אחרי הברית האברך קיבל מכתב מבית המשפט שהוא חייב להגיע לממש צוואה של איזה נפטר אנגלי כלשהו שלא היה לו שום קשר איתו. הוא ואשתו שידעו שאין להם שום קשר לבן אדם הזה שלחו מכתב חזרה לביהמ"ש שזה טעות. אבל הם קיבלו מכתב חוזר שאין כאן שום טעות ולפי החוק הוא מחויב להתייצב ביום פלוני לדיון.

טוב, חוק חוק, הגיע לדיון ומסתבר שאותו פלוני, מיסטר קלאברי, היה עשיר בעל נכסים בשווי חצי מיליארד ליש"ט ולא היו לא ילדים, הוא הקדיש את הנכסים שלו למשפחה הגדולה ביותר בעיר, מי שיש לו הכי הרבה ילדים. "בדקנו במרשם התושבים", אמר השופט "וראינו שהמשפחה שלך היא הגדולה ביותר במנצ'סטר. עד לפני שבועיים היתה בעיר משפחה נוספת בעלת שתיים עשר ילדים אבל אחרי שנולד לכם הבן האחרון אתם המשפחה הכי גדולה ולכן אתם מקבלים את הירושה לפי החוק"

הם רצו לזכות בתורה, ובגלל שהם עשו מסירות נפש לתורה הם היו ראויים גם להתחזק בעיקר, שזה מידת הביטחון בה'. אז היה להם ניסיון של כמה שנים. ניסיון הוא מחזק, כי אתה צריך עוד פעם ועוד פעם לברר לעצמך את האמונה ולהחזק עוד פעם ועוד פעם ובסופו של דבר כשהם כבר קנו את מידת הביטחון, משמים גם נפתח להם השפע.

תזכרו שכל שפע שבא משמים בא עם ניסיון. אין כזה דבר שמגיע שפע בלי ניסיון. כי על כל שפע יש קטרוג בשמים של מידת הדין. מי אמר שמגיע לו? אז מעמידים את הבן אדם בניסיון של אמונה ביטחון. זה יכול להיות ניסיון בכעס, שאתה צריך להתחזק באמונה וביטחון בשביל לא לכעוס וזה יכול לבוא בניסיון בפרנסה, בכל דבר. כל ניסיון הוא ניסיון באמונה, אדם עומד בניסיון הוא יכול לקבל את השפע. לא עומד, הוא צריך לחזור שוב פעם על הלימודים של אותה שנה, אם זה כתה א', כתה א', אם זה כתה ח' כתה ח', הוא כבר באוניברסיטה לימודים בהתאם וניסיון בהתאם.

לא נפתח לנו השפע? לא עמדנו בניסיון. נתחזק באמונה וביטחון השפע יבוא גם אם אנחנו לא ראויים ולא צדיקים, עצם האמונה והביטחון כבר מטהרים אותנו ומושכים את השפע.

לתרומות לקופת החסד של הרבנית אשרוב